

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pe munţi picioarele celui ce aduce VEŞTI BUNE, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mîntuirea“.

(Isaia 52,7).

„Duceţi-vă în toată lumea şi povăduiţi VESTEIA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură“.

(Mar. 16,15).

„Voi cari aduceţi aminte despre Domnul, nu vă odihniţi de loc“!

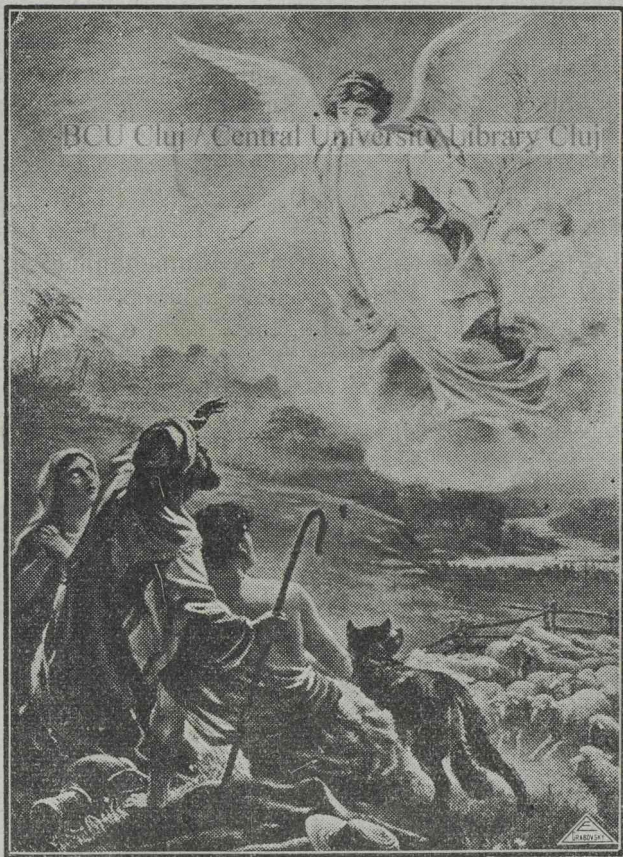
(Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.“

(Rom. 1,16).

Darîngerul
le-a zis:
„Nu vă temeţi: căci
vă aduc
o veste bună,
care va fi o mare
bucurie
pentru tot
norodul:
astăzi în
cetatea lui
David, vi
s'a născut
un Mântuitor,
care este
HRISTOS
DOMNUL.
(Ev. Luca 2,
10, 11)

„...un Copil ni s'a născut, un Fiu ni s'a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui; Il vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeule tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii.“

(Isaia 9,6).

Comunitatea Unită a Creștinilor după Evanghelie Evrei și Ne-evrei din Chișinău

felicită călduros pe toți, ceice iubesc pe Domnul cu ocazia amintirii Nașterii lui Hristos și cu Anul Nou. Dorim la toți bogate binecuvântări Dumnezești ca noi, copii lui Dumnezeu, să fim „Lumina lumii și sarea pământului“, servind Domnului cu o inimă sinceră în toată curăția și adevăr.

Săptămâna rugăciunii mondiale.

Dela 3 până 9 Ianuarie 1937.

DUMINICA, 3 IANUARIE. Mulțumiri pentru îndurarea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt. Psal. 103; 107.

LUNI, 4 IANUARIE. Umilirea și căința înaintea lui Dumnezeu, curățirea și sfințirea Bisericii. 1 Tesal: 5, 18; Psalm 51; Apoc. 3, 14—22.

MARȚI, 5 IANUARIE. Despre biserica universală. Despre unirea spirituală a copiilor lui Dumnezeu după cuvântul Lui. Despre înbinătășirea stării bisericii și pregătirea ei pentru a două venire a Domnului nostru Isus Hristos. Isaia 26, 1—9; Matei 5, 1—16; 1 Cor. 3, 6—15

MIERCURI, 6 IANUARIE. Pentru țări și guvernatorii lor. Despre iubirea de toți oameni. 1 Tim. 2, 1—8; 1 Petru 2, 13—17.

JOI, 7 IANUARIE. Despre întoarcerea mahomedanilor și păgânilor la Dumnezeu. Luca 4, 49—44; Rom. 15, 25—27.

VINERI, 8 IANUARIE. Despre familii, toate școlile și învățători. 1 Regi 3, 5—15; Matni 10, 13—15,

SÂMBĂTĂ, 9 IANUARIE. Despre misiunea internă și întoarcerea Evreilor la Hristos. Luca 10, 26—27; Rom. 11, 13—24.

În Februarie, Martie cu ajutorul lui Dumnezeu vor avea loc în Sibiu, Ploești și Chișinău săptămâni Biblice pentru zidirea sufletească a credincioșilor.

În Chișinău tema principală va fi: „**Puterea rugăciunii, pregătirea credincioșilor pentru întâmpinarea Domnului și planul lui Dumnezeu despre întoarcerea Evreilor la Hristos**“.

Delegatul confesiunii Creștinilor după Evanghelie din întreaga țară, fr. **G. Oprea Teodorescu**, roagă să-i se adreseze orice corespondență pe noua adresă: **G. Oprea Teodorescu, str. Bazaca No. 5, București 1.**

„Slavă lui Dumnezeu în înălțimi, pe pământ pace, între oameni bună'nvuire...”

(Evang. Luca 2,14).

Către frați și surori.

Pruncul Isus, care a trecut prin cea mai mare mizerie, ne amintește din nou, să avem grijă de cei lipsiți și săraci, îndeosebi în zilele de Crăciun.

Fie care din voi își are grijurile sale, și totuși fiecare din voi are o mare bucurie în mijlocul familiei voastre. În zilele de Crăciun vă veți bucura în mijlocul iubiților voștri, într'un mediu plăcut. În timpul acesta, sau și mai bine cu câteva zile înainte, se vă aduceți aminte de cei lipsiți, ca să-i vizitați, să-i mângâiați... Dacă aveți posibilitatea, ajutați-i sau invitați-i, să

ia parte la bucuriile voastre solemne și astfel multe inimi întristate se vor bucura, gustând din iubirea Celui ce s'a născut pentru mântuirea și fericirea noastră.

Aduceți-vă aminte de cuvintele Domnului: „*Ori cine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic adevărat va spun că nu-și va pierde răsplata*” (Mat. 10, 42).

„*Adevărat vă spun că, oridecâte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut*” (Mat. 25, 40).

Către tineret.

Cum să sărbătorim mai bine Crăciunul?

În noaptea nașterii Domnului, îngerii cântau: „Pace pe pământ!”

Domnul vrea, ca pe pământ să fie pace.

1. Ce fel de pace?

Mai întâi de toate, pacea *între om și Dumnezeu*, împăcarea păcătosului cu Creatorul său.

Prietene! împăcate cu Dumnezeu, și pentru aceasta cere-I iertarea păcatelor.

2. Pacea cu oameni.

Dacă nu ești în pace cu părinții,

sau rudele tale, cu tovarășii sau cunoscuții tăi, nu zăbovi, aleargă la ei și cere iertare, sau iartă pe cel vinovat.

Tânărul meu amic! Ești tu în pace cu toți? Gândește-te bine la aceasta. Dacă nu, grăbește-te să te împaci.

Dacă te-ai împăcat cu Dumnezeu, cu părinții tăi sau cu alte persoane pe cari le-ai întristat cu ceva, atunci tu ai contribuit la întronarea păcii pe pământ.

Aceasta va fi cea mai bună sărbătorire a Crăciunului.

„Bucurie mare”.

Ev. după Luca: 2,10

În sfârșit,—s’a apropiat și mult așteptata sărbătoare, Crăciunul. Câtă pregătire. Cu mic cu mare, se gătesc a întâmpina Crăciunul, cea mai cunoscută dintre sărbătorile creștinești, poate, pentru că ea e sărbătoarea copiilor, fiind sărbătoarea copilului sfânt. Dumnezeu știe pentru ce a venit la noi în chipul acesta smerit și slab, căci, fără îndoială, ne-ar fi înfricoșat și ne-ar fi îndepărtat dela El, dacă ar fi venit la noi, cu toată slava lui dumnezească.

Suntem atât de lesne amăgiți și înșelați, încât L-am fi luat la goană, ca pe un vrăjmaș, pe când, de un copil nimeni nu se teme. Lângă el poate să se nască și se crească încrederea, și un copil atrage inima și privirile tocmai din pricina slăbiciunii și gingășiei lui. Cel mai sărac, cel mai ne băgat în seamă și cel mai desnădăjduit se poate apropia de leagănul din Betleem, atât ni se arată de lipsit și de sărăcăcios Dumnezeu, care vine la noi. Dar tocmai pentru asta cei cari nu isbutesc să-l atingă, sunt de neiertat, căci se vede de aci împietrirea inimei lor.

În clipa când Dumnezeu trimite, pe pământ darul lui minunat, cei mai

mulți dintre oameni nu bănuiau nimic: Betleemul n’are loc ca să-l primească, iar aceia, cărora îngerul le aduce vestea cea bună sunt cuprinși de teamă în loc de bucurie, atât de mult despărțise păcatul pe om de Dumnezeu și sădise neîncrederea în inima acestuia din urmă.

Îngerii spun totuși adevărul, vestea, pe care o aduc ei este de mare bucurie. Și ea e bucuria fiecăruia, căci în inima Mântuitorului se găsește câte un loc pentru fiecare om, oricum ar fi el; e o bucurie fără margini, pentru că Isus venind pe pământ, a voit să întemeieze o împărăție veșnică; e o bucurie nesfârșită pentru că, prin copilul culcat în ieslea din Betleem, noi ne vom face părtași mării și vieții lui Dumnezeu, și vom afla că Dumnezeu vrea de acum să dea comorile milostivirii lui tuturor acelora care le vor dori.

Să dea Dumnezeu, ca bucuria din ceruri să se coboare în inimile noastre și la rândul nostru, să facem să tresalte de bucurie inima Părintelui ceresc, primind cu bună credință și cu inimă deschisă darul Său cel negrăit de minunat și sfânt.

de J. S.

Păianjenul și Albina.

Fratele C. P. din Mislea, dela care am auzit atâtea sfaturi bune, îmi istorisi acum de curând că a privit îndelung cum și-a găsit pierzarea o albinuță încurcată în plasa unui păianjen mare. Am tras de aci o mulțime de învățături, discutând amândoi ceasuri întregi asupra amănunțelor ce se potrivească teribil cu tactica lui Satan de a prinde suflete. Mântuitorul obișnuia adesea să spună în public astfel de pilde și lăsa pe ascultători să scoată

singuri asemănările de cari aveau nevoie.

Într’un colț întunecos, de unde soarele nu se putea zări niciodată, era întinsă pânza unui păianjen neobișnuit de mare. Aceasta nu se putea observa decât dacă vreo lumină venea în partea aceea. Atunci apărea ca o broderie minunată de frumoasă, cum numai florile pot s’o aibă. Ce căuta pe acolo o albină rătăcită de pe pașiștile miresmate? Era soarta

care o atrăgea să cadă pradă celui înfometat ori mai de grabă greșala ei? Ca nălucită de strălucirea firelor țesute cu măestrie, ea se repezi în cursă. Un fir doar a atins, probabil, ca să iscodească ce poate fi această „frunză“ ce-i promitea sucuri ne mai întâlnite până acum. Un fir de care repede se poate scăpa. Dar ce! N'o lasă să-și vadă de drum? Nu-i trebuie să vadă mai mult, căci s'a convins că nu-i nimic din ce caută ea și e grăbită să cerceteze mai departe. O zguduitură cutremură toată țesătura. Maestrul știa că aceasta e semnalul prin care își anunțau vizita clienții lui. A zărit-o; ea însă nu, căci dacă ar fi știut de atunci cu cine are de-aface, o sforțare eroică și ar fi fost scăpată. Dar stânga'mprejur fu cam stângace. Firul de care se lipise, atrase un altul, de jur împrejur. Nu era de glumit. „Rup totul și am să plec, făcând o spărtură pe unde să plec“. Și ca un Samson, sigur de puterile lui, se izbi cu furie în frânghiile dinaintea sa. Vai, în loc să-și răzbune, stricând plasa. înșelătoare, băgă de seamă că mai rău s'a încurcat. Obosită și pe gânduri, sta atârnată. Vicleanul își zicea în sine: Ce pradă gustoasă! Tiptil, ieși din ungherul unde stătea ascuns și ajunsese în apropierea ei, fără să fie zărit. Ii aruncă un fir care să treacă peste toate cele cu care era prinsă și astfel să le dea cu atât mai multă tărie. „A mea e de-acum!“ și se retrase în vizuina lui. Revenindu-i puteri noi, sârmană prizonieră se smuci cu voinicie, însă în zădar. Cu cât se sbătea, cu atât se încurca mai mult. Fiara setoasă de sânge găsi de cuviință că e momentul să i se arate, astfel s'o înspăimânte și să-i scadă puterea de împotrivire. Văzându-l, se vânzolea disperată, rupând totul în juru-i; dar el avea grijă s'o înlănțuie cu fire proaspete. Tocmai când părea că are să iasă biruitoare, atunci se prindea și mai rău. De astă dată

nu mai era un fir sau două-trei ci zeci de fire o împresurau în jurul aripioarelor, al piciorușelor și antenelor ei. Ce să mai sboare, cum să mai păsească departe de locul primejdios și la ce îi mai foloseau simțurile ei atât de fine? Simțea că e pierdută. Cei 8 ochi ai monstrului o îngrozeau, o săgetau, o sorbeau din ce în ce mai de aproape. Numai o minune o mai putea salva și fratelui îi era cu puțință s'o facă, dar a lăsat să se continue tragedia în toate sinistrele ei tablouri, ca să strângă observații.

Dupăce s'a asigurat că nu-i mai scapă, așa cum era legată fedeleș și istovită de tot, picioarele dihaniei o ating, ca s'o lege pe deplin. Un băzâit înfundat, prelung și neputincios... O tresărire și încă un țipăt plângător, întretăiat... Putea să-i sugă după plac tot sângele, căci nici de ac-nu-i mai era teamă, ea neputându-și întoarce abdomenul spre el. De vreme ce era sigur de ea, la ce să-și creeze sforțări de prisos când ea ar tresări din nou? Cel mult să-i injecteze de câteva ori din veninul lui ca s'o paralizizeze complet și s'o poată trage mai ușor spre înfiorătorul lui loc de ospăț unde erau spânzurate și aruncate atâtea cadavre de muște și de nevinovate gănganii. Câteva tremurături, ultimile semne de viață și intră în somnul premergător morții în care timp vampirul îi va suge sângele treptat, treptat, încă de vie, căci așa îi e pofta, așa menire are veninul lui. Un spasm prin care-și lua adio dela flori și miere, atât de scurt și de imperceptibil, apoi, ca un pachet neînsuflețit, e târâtă spre gaura întunecată. Peste câteva minute o aruncă seacă într'un cimitir tănuit, ca să nu fie văzută de viitoarea victimă, să nu-i fie de prevestire... Așteptând-o și pe aceasta ca pe atâtea altele, își drege plasa fatală.

Nu-i mare pagubă pentru așa ospăț!

Din revista „Betania“

Isus Hristos și Iosif.

Nicio icoană preînchipuitoare a lui Hristos nu e mai frumoasă și mai desăvârșită decât Iosif, fie că-l privim ca țința iubirii tatălui său, ori al pismei fraților săi; fie că-l privim în înjosirea, suferințele, moartea înălțarea, ori mărirea lui.

Cap. 37 din Genesa ne face cunoscute visurile lui Iosif, cari au ațâțat ura fraților săi. Iosif era țința iubirii tatălui. O soartă măreață îi era ursită, și fiindcă frații săi nu împărțeau nici iubirea tatălui, nici cele arătate în vis despre Iosif, îl urau. Ei nu se puteau împăca cu gândul înălțării lui. Și în felul acesta, frații lui Iosif preînchipuesc pe Iudei în zilele lui Hristos. „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit“ (Ioan 1, 11). „N’avea nici frumuseță, nici strălucire, ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n’avea nimic care să ne placă“ (Is. 53, 2). N’au vrut să-L recunoască, nici ca Fiul lui Dumnezeu, nici ca împăratul lui Israel. Ochii lor nu erau deschiși ca să vadă „slava Lui, slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1, 14; 12, 37 și urm.). N’au vrut să-L primească; ba mai mult: L-au urât! Dar, cu toate că Iosif e respins de frații săi, el stăruiește în mărturia sa. „Și Iosif a visat un vis, și l-a istorisit fraților săi, cari l-au urât și mai mult... Iosif a mai visat un alt vis, și l-a istorisit fraților săi“ (Stih. 5 și 9) Iosif făcea numai o mărturie simplă, întemeiată pe o descoperire dumnezeiască; dar mărturia aceasta avea să-l facă pe Iosif să se coboare în groapă. Dacă ar fi făcut, sau dacă ar fi lăsat să i se slăbească puterea mărturiei, fără îndoială că ar fi fost cruțat. Dar el a spus fraților săi tot adevărul; și tocmai din această pricină, ei l-au urât și mai mult.

Tot așa a fost și cu Acela a cărui icoană preînchipuitoare era Iosif. Hristos a mărturisit pentru adevăr (Ioan 18,

37); El a făcut „acea frumoasă mărturisire“ (1 Tim. 6, 13)! N’a ascuns nimic din adevăr, nu putea spune altceva decât adevărul, pentru că El era adevărul; dar omul a răspuns acestei mărturii cu crucea, oțetul și sulița soldatului. Mărturia lui Hristos era legată cu harul cel mai deplin, cel mai bogat și cel mai desăvârșit. El nu era numai „adevărul“, ci și arătarea desăvârșită a iubirii Tatălui: „Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos“ (Ioan 1, 17). El a arătat omului cece este Dumnezeu;—de aceea omul este fără desvinovățire înaintea lui Dumnezeu (vezi Ioan 15, 22—25). El a venit ca să arate omului pe Dumnezeu; dar omul a urât pe Dumnezeu cu o ură desăvârșită. Aceasta o vedem la cruce; și groapa în care a fost aruncat Iosif de frații săi, oglindește, în chip mișcător lucrul acesta.

„Ei l-au zărit de departe și până să se apropie de ei, s’au sfătuit să-l omoare. Ei au zis unul către altul: „Iată că vine făuritorul de visuri! Veniți acum să-l omorim și să-l aruncăm într’una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatecă și vom vedea ce se va alege de visurile lui“ (Cap. 37, 18—20). Aceste cuvinte ne aduc aminte, în chip izbitor, de pilda cu vierii din cap. 21 din Ev. după Matei: „La urmă, a trimes la ei pe fiul său, zicând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu!“ Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: „Iată moștenitorul; veniți să-l omorim și să punem stăpânire pe moștenirea lui“. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie, și L-au omorât“ (stih 37—39). Dumnezeu a trimes pe Fiul său în lume, zicând: „Se vor rușina de Fiul meu“; dar, vai! inima omului n’a avut rușine de „Preaiubitul“ Tatălui. L-au scos afară! Pământul și cerul erau și mai sunt despărțite, din pricina lui Hristos. Pe El omul l-a răstignit, dar

Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți. Pe El omul l-a pus pe o cruce între doi tâlhari, dar Dumnezeu l-a așezat la dreapta Sa în ceruri. Lui, omul i-a dat cel din urmă loc pe pământ, dar Dumnezeu i-a dat cel mai înalt loc în ceruri, îmbrăcându-L cu cea mai strălucitoare slavă.

Acestea toate se găsesc în istoria lui Iosif. „Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sadit lângă un izvor. Ramurile lui se înalță deasupra zidului. Arcașii l-au ațâțat, au aruncat săgeți și l-au urmărit cu ura lor. Dar arcul lui a rămas tare, și mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov; și a ajuns astfel păstorul, stâncă lui Israel. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta; aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările apelor de jos, cu binecuvântările țâțelor și ale pântecelui mamei. Binecuvântările tatălui tau întrec binecuvântările părinților mei, și se înalță până în creștetul dealurilor vecinice: ele să vină peste capul lui Iosif, peste creștetul capului domnului și fraților săi“ (Genesa 49, 22—26).

Aceste stihuri zugrăvesc minunat de bine „patimile lui Hristos, și slava de care aveau să fie urmate“ (1 Petru 1, 11). „Arcașii“ și-au făcut lucrul; dar Dumnezeu a fost mai tare decât ei. Au aruncat săgeți împotriva adevăratului Iosif; și El a fost greu rănit în casa prietenilor săi, dar „mâinile Lui au fost întărite“ în puterea învierii; iar acum credința I-L cunoaște ca temelie pe care se sprijinesc toate sfaturile lui Dumnezeu în binecuvântare și în slavă către Biserică, Israel și întreaga făptură. Dacă privim pe Iosif în groapă și în temniță, apoi ca domnitorul întregului Egipt, vom vedea deosebirea dintre gândurile lui Dumnezeu și gândurile oamenilor. Tot așa este când

privim „crucea“, și apoi „scaunul de domnie al slavei din ceruri“.

Venirea lui Hristos a scos la iveală adevărata pornire a inimii omenești față de Dumnezeu. „Dacă n'aș fi venit și nu le-aș fi spus, n'ar avea păcat“ (Ioan 15, 22). Aceasta nu înseamnă că oamenii n'ar fi fost păcătoși, ci că: „n'ar avea păcat“. Într'un alt loc, mai citim: „Dacă ați fi orbi, n'ați avea păcat“ (Ioan 9, 41). În persoana Fiului Său, Dumnezeu a venit așa de aproape de om, că omul a putut să zică: „Iată moștenitorul!; apoi a adăugat: „Venii să-l omorîm!“ De aceea „nu au nicio desvinovățire pentru păcatul lor“ (Ioan 15, 22). Cei cari zic că văd n'au nicio desvinovățire. Să fii orb nu este o greutate, dacă mărturisești, fără înconjur, că ești orb, dar să pretinzi că vezi, când ești orb, iată adevărata greutate. În vremea noastră, creștinii de nume pretind că văd, când ei sunt orbi. Ochii celui ce știe că este orb se pot deschide; dar ce se poate face pentru unul, care crede că vede, când, de fapt, nu vede de loc?

Extras din cartea „Lamuriri asupra Genezii“ de C. H. M.

Băutura.

La mințile, prăpădește trupul, slăbește puterile, aprinde singele, face răni în lăuntru și afară de trup, răni vecinice și de nevindecat.

Băutura este o secure pentru simțiri, un drac pentru suflet, un hoț pentru pungă, o călăuză care duce la cerșetorie, la desfrâu, la stricăciune.

Băutura este jalea nevastei și suferința copiilor.

Băutura face pe om să se tăvălească în noroi și să se poarte și să lucreze ca un nebun.

Luptați împotriva ei în numele lui Isus!

BEȚIA—TREZIA.

*Vin, măcar să-l bei cât de rar,
Totuși în viața aduce amar;
Deci să nu bei vin de loc,
Căci te faci om rău de tot.*

*Și ieși din minte afară;
Omul beat devine-o fiară.
Trez—vorbește cu măsură,
Beat—râcnește și înjură,*

*Trez—e omul cel cinstit,
Beat—se dă la jefuit.
Trez—el n'ar fura un pai,
Beat—îți fură boi și cai.*

*Trez—nevasta'i e iubită
Beat—o bate ca pe-o vită.
Trez—el merge pe cărare,
Beat—e strîmt și drumul mare.*

*Trez—nu calcă pe omidă,
Beat—el dă să te ucidă.
De nu-ți plac acestea ție,
Fă să nu cazi în beție.*

*Beția otrăvitoare,
Ce tragi lumea în mormânt;
Beția îngâmfătoare,
Rele 'n lume aducând.*

*Beție, în astă lume,
Mulți copii nenorocești.
Beție, căsile bune,
Toate tu le despărțești.*

*O, de-ai fi tu îngropată
În a iadului mormânt;
Iar toată lumea salvată
Prin Isus, Mielul Cel Sfânt.*

Un musafir nedorit*).

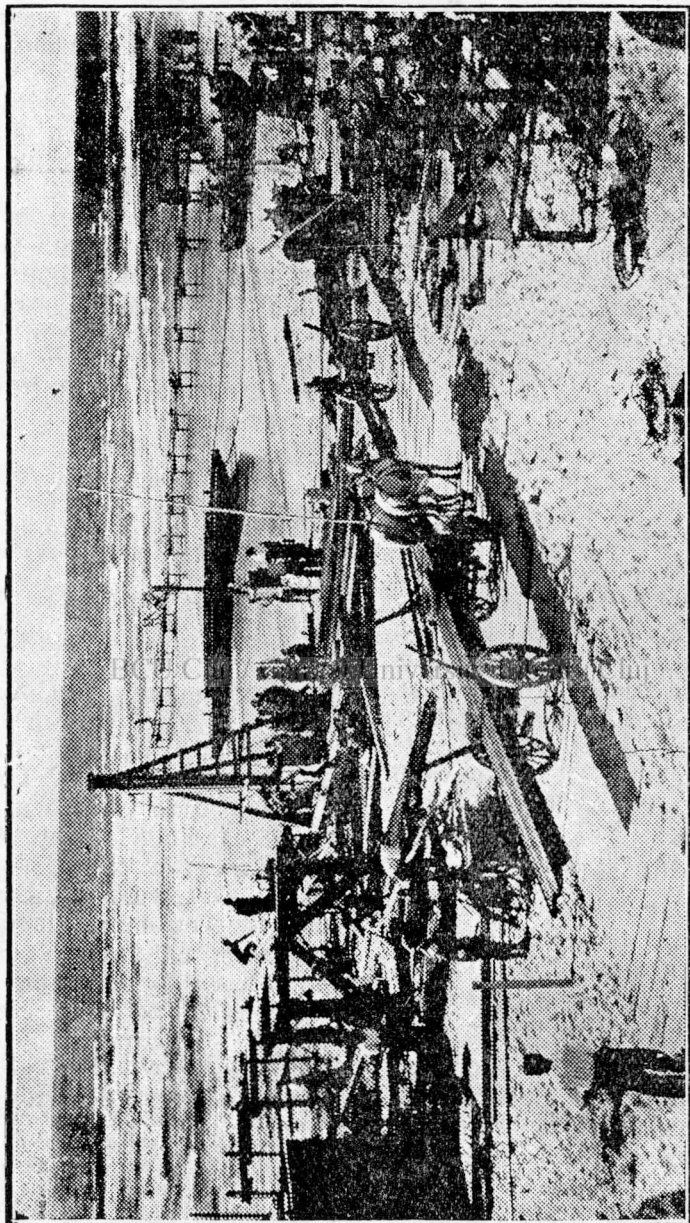
Moartea pătrunde în coliba săracului ca și în palatul bogatului. Ea intră în casa *ta* ca și în casa *mea*. Înaintea ei se deschide orice ușă, atât cea a săracului cât și cea a bogatului. Nimic și nimeni nu o poate opri. Ea găsește cea mai ascunsă cămăruță, cel mai aurit pat plin cu mătăsuri sau grămada de paie și zdrențe. Oriunde pătrunde și stăpânește. Nu întreabă dacă e dorită sau așteptată. Ea vine când i-a sosit timpul, adică atunci când a hotărât Dumnezeu.

Ea este „democrația adevărată“, căci îl face pe toți egali: pe milionar ca și pe sărac, pe general ca și pe cerșetor, pe judecător ca și pe ocnaș, pe doamna elegantă ca și pe spălătoreasă. Nu cunoaște deosebire de vârste. Ea ia cu sine pe tânărul voinic, ca și pe fecioara în floare; răpește stălpul familiei ca și pe mama iubită.

Așa este moartea, așa o cunoaștem cu toții. Ea face tot ceace i se poruncește de către Acela, al cărei trimis este.

Și cine este acesta? Atotputernicul Dumnezeu, care a spus că trebuie să murim. Și când ne-a sosit ceasul, nu

*) Articolul de față este extras din calendarul „Farul Creștin“ 1937.

Lucrări intensive pentru construirea noului port pe lângă orașul evreesc Tel-Aviv, în Palestina

„Dacă nu zidește Domnul casa, degeaba se ostenesc cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul cetatea, degeaba veghează cel ce o păzește“. (Psalmul 127, 1)

mai folosește nici medic și nici medicament, căci împotriva morții n'a crescut încă nici o buruiănă de leac.

Când sosește moartea, trage o linie groasă sub vieța noastră, după care nu se mai poate face nici o modificare. Este socoteala vieții noastre, care merge cu noi, dincolo de mormânt. Faptele noastre merg cu noi după moarte. Apoc. 14, 13b) și vor fi deschise cărți, în cari am scris cu mâna noastră binele sau răul făcut pe pământ, iar dacă nu suntem scriși în cartea vieții Mielului, partea noastră va fi lacul cu foc (Apoc. 20, 12-14 și Cor. 5, 10).

Da, totul vine cu noi. În fața acestui gând mă cutremur, când îmi știu socoteala datoriilor mele cari nu le-am pus în rânduială. Cine mă poate scăpa? Isus a plătit datoriile mele, în locul meu, prin sângele Lui sfânt, vărsat pe cruce. El e Garantul și Mântuitorul Meu.

Am spus că moartea face pe toți oamenii egali. Aceasta în ce privește starea dinafară. În realitate, ea face cea mai îngrozitoare deosebire: între buni și răi, între mântuiți și osândiți.

Din care grupă faci *tu* parte?

Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeu!

Unde ești?

Domnul Dumnezeu a chemat pe Adam și i-a zis: „Unde ești“ (Gen. 3,9).

Unde ești, cititorule?

Călătorești în atmosfera dulce și plăcută a prezenței lui Dumnezeu și ai legături strânse cu El prin credință, speranță și iubire sau ai alunecat pe panta conștiinței zdruncinate, care te muștră pentru multele greșeli ale vieții tale, care te'ndeamnă să fugi de Dumnezeu, să te ascunzi de El? Geneza 3,9.

Unde ești?

Te afli în adunarea celor răi, sau în adunarea celor ce iubesc neprihănirea, printre dușmanii lui Hristos sau printre copiii lui Dumnezeu? Ps. 1.

Unde ești?

Mergi pe calea lată, prin poarta largă a poftelor trupești care duc la pierzare sau pe calea îngustă prin poarta strămtă spre viața vecinică? Mat. 7,13.

Unde ești?

Stai în piața vieții fără lucru, fără folos, sau lucrezi cu râvnă în via Domnului? (Mat. 20,6).

Unde ești?

Dacă te-ai pocait, atunci unde se află sufletul tău; printre fecioarele înțelepte sau nechibzuite? Printre cei ce

au adormit sau printre cei ce veghează? Mat. 25:1-13.

Unde ești?

Aceasta întrebare te chiamă la autocratică.

Conștiința te va lumina, ca să vezi unde te afli și să răspunzi fără șovăire.

Dar mai bine adresează te cu rugăciune către Acela, care cercetează inima și roagă-L cum L-a rugat odată David: „Cercetează-mă Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Incercă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea vecinicieii!“ Ps. 139, 24.

Schimbă-ți numele ori purtarea!

Un tânăr stricat, dar din neam mare, se lăuda odată în fața împăratului Alexandru Macedon că poartă același nume ca el. „Atunci schimbă-ți numele“, zise împăratul miniat „Schimbă-ți numele ori purtarea. Nu mai face de rușine numele împăratului, ducind o viață așa de stricată“.

Câți creștini fac de rușine numele pe care-l poartă și care vine de la numele împăratului împăraților, Hristos! E mai bine să nu te numești creștin, decât să faci de rușine acest nume sfânt printr'o viață de păcat, care n'aduce nici un folos celui ce-l poartă. Ce fel de creștin ești tu, cititorule: numai cu numele sau și cu inima și cu viața?

Cea mai veche pagină de biblie din lume.

În vara trecută s'a făcut în biblioteca John-Ryland din Manchester o descoperire, care a stârnit mare valvă. Savantul englez C. H. Roberts (St. John's College, Oxford) a găsit un fragment din traducerea greacă a Vechiului Testament (Septuaginta), care, judecând după ortografia uzitată, data din mijlocul secolului al doilea *dinaintea* nașterii lui Christos. Coala de papyrus fusese lipită cu altele, pentru a forma un mumifier*), și după afundarea papyrusului timp de 60 ore în apă clocotindă tehnica muzeului modern a reușit să dissolve minunata materie cleioasă a acelor vremi și să diferențieze (despartă, deslipească unele de altele) straturile, fără a produce prin această vreo daună papyrusului, cernelii, sau scrisului. Atunci a ieșit la iveală, că una din aceste foi de papyrus conținea un text din cartea a cincea a lui Moise (Deuteronomi), și anume Cap. 25-28. Pământul Egiptului ne-a redat așa dar o pagină a Septuagintei din mijlocul secolului al doilea *dinaintea* nașterii lui Christos. Fiind scris cu 200 ani înaintea Apostolului Pavel,

fragmentul Ryland este relicva cea mai veche al Sfințelor Scripturi în diaspora mondială evrească, ba chiar al Bibliei lui Pavel. Biblia misionară al creștinismului primitiv.

Este un fapt interesant, că fragmentul cel mai bine păstrat din această descoperire senzații onală cuprinde un text din Legea Vechiului Testament—Deuteronomiu 25:3—care a jucat un rol extrem de dureros de cinci ori în viața lui Pavel. Se ordonă aci pedeapsa flagelării cu 40 lovituri pentru anumite delictes; și Pavel relatează în 2 Corinteni 11:24, că el a trebuit să o suporte de cinci ori în călătoria sa misionară din partea conaționalilor săi.

Asupra importanței descoperirii, scrie profesorul Deissmann: „Valoarea capitală constă în faptul că autenticitatea—deseori contestată de criticii vrăjmașii Bibliei—a transmisiei textului biblic de-alungul secolelor ne este confirmată într'un mod strălucit prin acest exemplu unic“.

(Dr. E. Handsmann în „Die Wortgemeinde“ 1936, pag. 320).

Tradus de E. G.

DIFERITE ȘTIRI.

◆ **Chișinău.** Comunitatea Evanghelică unită a Evreilor și Neevreilor din Chișinău are multe bucurii în lucrul Domnului în noul local „Mișcan“ și vechiul „Bethel“. Numărul ascultătorilor a crescut. Sunt suflete însetate de adevăr și mântuire. Dar și dușmanul nu doarme. Caută să pună piedici în lucrul Domnului. Hristos însă ne mângâie, zicându-ne: „**În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea**“ (Ioan 16,33).

În ziua de 1 Dec. a. c. frații și surorile au organizat un bazar cu obiectele făcută și dăruite de ei. Cumpărătorii principali au fost aceeași frați și surori. Erau interesante îndeosebi lucrurile de mână ai copiilor evrei, cari au învățat pe lângă Misiunea noastră să lucreze. Toate obiectele au fost vândute și cu banii strânși am îmbrăcat pe copii săraci cu haine de iarnă.

Nu demult am luat parte la celebrarea cu-

nunlei care a avut loc în Comunitatea Baptistă locală. Cât de frumoase și solemne au fost clipele înălțătoare, când corurile și muzicanții ambelor comunități au cântat spre slavă și mărirea lui Hristos.

◆ **Evenimentele din Palestina.** Comisiunea Regală Engleză se află actualmente în Palestina și cercetează conflictele recente între arabi și evrei. Arabii cer intreruperea imigrării Evreilor pe tot timpul lucrării comisiunii și încetarea lucrărilor de construcții ale noului port pe lângă orașul evreesc Tel-Aviv. Guvernul Englez n'a găsit motive serioase pentru a satisface cererea arabilor. Succesul Evreilor este o îndeplinirea a profețiilor Sf. Scripturi și prin urmare bucură orice inimă credincioasă în Hristos. Dar regretăm cu durere că însuși Evrei nu văd mîna lui Dumnezeu, și renașterea Palestinei este privită de ei ca un fruct al energiei poporului Evreesc și al diplomației iscusite a conducătorilor lui.

*) Păstrător de mumii (cadavre îmbălsămate)

Extrageri din Talmud *)

Rabi Chica bar Aba istorisește:

— Când vrăjtorii și magii au auzit cuvintele lui Faraon, care zicea lui Iosif: „Eu cu puterea mea împărătească îți poruncesc: fără tine nimeni să nu îndrăznească să facă ceva în toată țara Egiptului, atunci au venit la Faraon și au zis:

— Împăratul unui rob, cumpărat cu douăzeci de arginți, i-ai încredințat atâtă putere, ca să domnească asupra noastră?”

— În robul acesta - răspunse Faraon, - văd unele virtuți împărătești.

— Dar, dacă în adevăr el este de viță împărătească, cere-i să știe cel puțin, ca și tine, toate șaptezeci de limbi, ziseră ei lui Faraon.

*) Tălmăciri sucite și schimonosirea Cuvântului lui Dumnezeu.

— Bine, -răspunse Faraon, - îl voi întreba despre acest lucru.

În aceeași noapte veni arhanghelul Gavriil la Iosif și-l învățase toate șaptezeci de limbi și dialecte. Disdeditimea Faraonul începu să examineze pe Iosif. Iosif răspundea la toate șaptezeci de limbi. La sfârșit Iosif se adresă lui Faraon vorbind o limbă, cu totul necunoscută lui.

— Ce limbă o fi și asta? - întrebă Faraon.

— Evreească, - răspunse Iosif.

— Învață-mă, s'o știu și eu, - rugă Faraon pe Iosif.

Iosif puse toată stăruința să-l învețe, însă Faraonul nu putu învăța limba sacră. El puse pe Iosif să jure că aceasta va rămâne taină între ei doi.

„Fraților! Dorința inimei mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israelii, este să fie mântuiți“, zice Apostolul Pavel (Rom. 10,1).

Care este dorința noastră și ce am făcut pentru mântuirea poporulul Israel?

Frații cari doresc a contribui la mântuirea poporulul Israel au posibilitatea a răspândi vestea mântuirii în Isus Hristos prin diferite scrieri Biblico-Evanghelice în evreește și românește. Aceste cărți și tractate le puteți procura și dela redacția „Binevestitorului“, trimițând sume modeste pentru acoperirea cheltuelilor. Bani se pot trimite în mărci poștale.

Nouă broșură!

„Proorociile împlinite“

de Dr. D. L. MOODY

COSTUL 2 LEI.

Adresa redacției „Binevestitorul“.

Abonați-vă pe anul

== 1937 ==

„BINEVESTITORUL“

În românește 18 lei

În rusește 20 lei

În evreește 14 lei

În străinătate abonamentul anual 0,30 dol.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,
Mildmay Mission, str. Inzova No. 30-b.
Chișinău, Basarabia, România.

DELA REDACȚIE:

Aducem mulțumirile noastre persoanelor cari și-au achitat abonamentul pentru revistă.

Cei-ce nu și-au achitat încă datoritiile, sunt rugați a se grăbi cu trimiterea lor.

Abonații, cari și-au achitat datoritiile și n'au primit revista sau și-au schimbat domiciliul sunt rugați a comunica redacției.

Redacț. și Administr.: Mision. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.

Tip. S. MUNTEANU, Chișinău.